

Een futuristisch sprookje over
een paradijselijke wereld

Terugblikken in de toekomst

Beth Wheter

Beth Wheter

Terugblikken in de toekomst

Een futuristisch sprookje in een paradijselijke wereld.

Uitgeverij Die Esbron (de uitgeverij met lef)

Dit voorproefje van het boek *Terugblikken in de toekomst* is een fragment uit de pdf-versie met fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-versie van dit boek heeft een witte achtergrond.

ISBN pdf: 978-90-79617-24-1

ISBN epub: 978-90-79617-34-0

© 2013 Uitgeverij Die Esbron, B. Wheter en W.H. Esser.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp βWheter en Benick Broess.

NUR 333

II

over een opstandige worm en maffe traditie

Drie natuurverschijnselen hadden hun krachten gebundeld en op Guy gefocust. Hierdoor kon zijn lichaam zich ontspannen, en zijn geest afreizen naar andere tijden en ver weg gelegen locaties. De alliantie bestond uit de zon met rozig makende warmtestralen, bloemen met bedwelmende geurdraden, en vogels met dromerig makend gezang. Hij had zo nog een hele tijd kunnen blijven liggen. Maar het ontbreken van een markant geluid, maakte hem plots bewust van zijn omgeving en de tijd waarin hij leefde. In het geheel van achtergrondgeluiden was het geroezemoes van stemmen weg. Toen hij opkeek, zag hij dat, op hem na, niemand zich meer in de nabijheid van het zwembad bevond. De enig andere levende wezens die zich nog in de buurt ophielden, waren kwetterende vogels en zoemende insecten die door de lucht tunnelden, en hagedisjes die over het lichtblauwe pleisterwerk van de muren rondom het bassin dribbelden. Op de holografische klok die boven het wateroppervlak langzaam om z'n as tolde, zag hij dat de lunchtijd bijna voorbij was. Een knorrend geluid bij zijn navel bevestigde dat. Er werd daar op vulling aangedrongen.

Nog onder invloed van de zonnestrallen, geurdraden en vogelgeluiden kwam hij langzaam overeind. In traag tempo verzamelde hij de boeken, en belastte zijn schoudertas ermee. Het lezen zat wat hem betreft er echt helemaal op. Om geen risico te lopen dat de boeken later in de middag door gespetter van zwemmers nat werden, kon hij ze beter eerst naar zijn hotelkamer brengen.

Hij stond op en wankelende even toen hij de overvolle tas op een schouder hing. Met zijn vrije hand pakte hij de bad-

handdoek van de ligstoel. Daarop wilde hij straks gaan zitten. Nog wat afwezig liep hij bij het verlaten van het zwembad in plaats van rechtdoor, naar links de trap af. Dit merkte hij pas toen hij helemaal beneden was. Glimlachend en heel even zijn hoofd schuddend, draaide hij zich om en liep op z'n gemak weer terug naar boven.

Toen hij enkele treden op weg was, zag hij drie gedaantes naar beneden komen. Hij kon ze niet goed zien, omdat hij tegen de zon in moest kijken. Maar hij zag wel dat ze recht op hem afliepen, en daarom verlegde hij zijn koers. Zijn tegenliggers deden dat echter ook, én naar dezelfde kant. Hierdoor kwamen ze nog steeds recht op hem af. Voor een tweede keer veranderde hij van richting. Wederom hielp dat niet, omdat ook zij het weer naar dezelfde kant deden. Pas toen hij enkele treden van hen was verwijderd, zag hij dat het de drie jonge vrouwen waren, die vanochtend giechelend in zijn richting hadden gekeken.

Nu pas ook besepte hij, dat er opzet achter hun zigzagna-moeuvres zat. Evenals eerder bij het zwembad stootten ze elkaar ginnegappend aan. Hoewel hun fraaie verschijningen hem toen al waren opgevallen, drong dat feit eigenlijk nu pas echt tot hem door. Het waren beslist stuk voor stuk stukken, oordeelde hij snel. De rassencocktail en kleinste van het stel was duidelijk de gangmaakster. Ze liep voorop en stevende recht op hem af, waardoor hij moest stoppen toen ze drie treden van hem was verwijderd.

Omdat ze pal voor hem stond, kon hij haar goed bekijken. Op het eerste gezicht leek ze gebrouwen uit Afrikaanse en Indische voorouders. Maar die mix kon complexer zijn. Ze had een diepbruine huid, en zowel haar hoofd- als schaamhaar was koolzwart en kroezig. Haar postuur was een beetje gedrongen. Van het trio had ze de kortste benen. Omdat ze vrij slank was, leken haar puntvormige borsten onevenredig groot, en vielen hierdoor op. Strak in het vel zagen ze eruit als rijpe, exotische vruchten. Maar het opvallendst waren haar gitzwarte ogen. Hiermee speurde ze zo intens zijn lijf af, dat hij het meende te voelen.

De twee andere hadden niets exotisch. Hun flink bruine huidskleur had duidelijk alleen de zon als bron. Ze waren vrijwel even groot en staken ruim een hoofd boven de gangmaakster uit. Een van hen kwam naast haar staan. Ook zij had licht kroezend hoofd- en schaamhaar. Alleen was dat donkerrood van kleur. Van het drietal was ze het forst gebouwd. Dit kwam vooral door haar grote borsten en ietwat brede heupen, want echt dik was ze niet. Het meest viel haar gezicht hem op. Haar voorhoofd, neus en wangen waren bezaaid met sproeten, en een paar energieke, grijsblauwe ogen keken hem vrolijk aan. Dat deed het tweekleurige duo onder andere omstandigheden dan waarin zij zich nu bevonden vast naar ieder ander in de wereld, vermoedde hij. Uit haar hele verschijning en lichaamstaal spatte een uitbundige hoeveelheid levenslust.

Het derde groepslid bleef een trede hoger, schuin achter haar vriendinnen staan. Ze leek een beetje verlegen. Maar dat was vast schijn. Ook zij maakte duidelijk deel uit van het complot tegen hem. Jazeker, zo kon hij de actie van het trio beslist wel noemen. Doordat ze twee treden hoger stond dan haar handlangsters, en niet pal voor hem, kon hij haar nog beter bekijken dan de twee andere. En dat deed hij ook. Hoewel de hele enscenering op de treden zich in slechts enkele seconden afspeelde, en de indrukken die hij zich over het drietal kon vormen daarvan slechts een fractie konden zijn, nam hij voor het bestuderen van haar verschijning het grootste deel van die krappe tijd.

Dat was hij aan zichzelf verplicht, vond iets in hem. Ze leek op elk onderdeel van haar buitenkant over zo'n beetje alles te beschikken, wat hij voor zichzelf altijd als hét ideale vrouwenlijf had voorgesteld. Superlatieven als fraai, gaaf, schitterend, opwindend konden slechts op grote afstand uitdrukken wat hij voor zich zag. Om haar uiterlijk met een enkel woord toch een oordeel te kunnen geven, besloot hij het *supergaaf* te noemen. Eigenlijk vond hij het een nogal bleek oordeel. Haar uiterlijk was niet met een passend woord te beschrijven. In erotische fantasieën was hij met een supergaaf lijf als het hare vaak energiek en enthousiast bezig ge-

weest, maar helaas was het altijd bij dagdromen gebleven. Als hij op een fortuinlijk moment in zijn leven eens de kans zou krijgen om die fantasieën te verwerkelijken, en hij dan uit het drietal voor hem een keuze mocht maken, was zij met onoverbrugbaar grote voorsprong favoriet.

Even vond hij dat hij met het koppelen van zijn erotische wensdromen aan de favoriete voyeuristisch bezig was. Maar die gedachte wiste hij meteen weer uit zijn brein. Hij deed er tenslotte niets verkeers mee. Bovendien had zij met haar vriendinnen hem de weg versperd, waardoor zijn ogen toch niet verder reikten. Dus ging hij gewoon door met haar bewonderen, en begon bovenaan.

Haar gezicht, omlijst door kortgeknipt haar in meerdere tinten blond, was niet te beschrijven. Het fraaist vond hij een kudde sproeten die door haar gebruide huid net zichtbaar waren. De meeste bevonden zich op en rondom haar neus, met enkele weglopers onder haar groenblauwe ogen. Hij had een zwak voor neuzen die dun waren aangestipt met pigmentvlekken, en dacht aan Claire die daar ook zo'n fijnzinnige versiering had.

Haar lichaam was atletisch en alles wat eruit stak sierlijk. De fraaiste uitsteeksels waren haar appelvormige borsten. Die hadden elk een omvang van naar schatting een volle hand. Meer was ook niet nodig, en zelfs overtollig. Voelbaar prikkelden het duo hem. De prikkeling werd versterkt door haar ultraplatte onderbuik waarop weinig schaamhaar zat. Dit maakte haar clitoris en schaamlippen goed zichtbaar. Doorgaans vond hij dat onderdeel van een vrouwenlichaam niet mooi als het helemaal kaal of weinig behaard was. Het samengestelde geheel tussen hun benen had dan iets weg van een kruising tussen een onvolgroeide artisjok en een geopende mossel, en oogde vanwege de vleeskleur nogal bedorven. Maar bij haar was geen sprake van dat weinig flatteuze beeld. Bij haar zag het schaars beboste geheel er totaal anders uit. Als al haar lichaamsdelen, vond hij het meer dan gaaf. En in elk geval erg opwindend.

Hij was zich opeens bewust van de intensiteit waarmee hij haar lijf observeerde. Nooit eerder had hij dat zo gulzig ge-

daan bij iemand die hij niet kende. Misschien was hij te lang in boeken en gedachten verzonken geweest, waardoor hij andere dingen in het leven ongezonder lang uit het oog had verloren. Hij bleek niet de enige te zijn, die aan een binding met boeken dacht.

“Zo boekenwurm, ben je eindelijk klaar met lezen?” vroeg de rassencocktail.

Haar Engels sprak ze het met een licht accent. Met de handen in de zij stond ze uitdagend voor hem. Ze keek naar zijn volle schoudertas, en vervolgde zonder een antwoord af te wachten:

“Ik zie dat die zak goed gevuld is, maar vraag me af of dat de enige is.”

Ze keek naar zijn kruis. Hij begreep meteen wat ze bedoelde, maar zei niets. Het klopte wel. Hij was de afgelopen twee weken zelfs zo druk bezig geweest, dat hij niet één keer had gemasturbeerd. Maar dat kwam ook omdat hij dat liever niet deed. Masturberen vond hij een te eenzame bezigheid. Zichzelf bevredigen deed hij liever in gezelschap van vrienden en familieleden. En natuurlijk gewoon thuis in aanwezigheid van Claire en hun kinderen. Dat was leuker, gezelliger, en spannender. En hierdoor lekkerder. Iedereen noemde het in zo'n setting niet masturberen, maar *'intimeren'*. Dit woord was afgeleid van intiem masseren, omdat openlijk zo jezelf verwennen gewoonlijk in intieme kring van familie en vrienden werd gedaan. Hieraan deed iedereen dan mee, ongeacht de leeftijd. De rassencocktail rukte hem uit zijn gedachten. Ze was nog niet klaar met praten:

“Trouwens, over wurmen gesproken,... Misschien ben jij als boekenwurm in de afgelopen dagen wel aan je trekken gekomen, maar hoe staat het met de behoefte van dat zielige wurm daar?” vroeg ze, terwijl ze ernaar wees.

Hij wist opnieuw wat ze bedoelde en vond het overbodig dat ze ernaar wees. Haar aandacht was wel erg gefocust op zijn kruis. Waarom? Ze liep drie treden naar beneden en ging pal naast hem staan. Om haar recht aan te kunnen blijven kijken, draaide hij zich een kwartslag om. Louter uit beleefdheid. Vrijwel meteen pakte ze zijn pik beet, en begon die tussen

haar handen heen en weer te rollen, terwijl ze er meewarig naar keek. Toen ze dat een paar keer had gedaan, richtte ze haar gezicht op hem, en zei spottend:

“Ik weet zo goed als zeker dat dit arme wurm al een hele tijd aandacht tekort is gekomen, denk je niet?... Wat denken jullie ervan dames?...”

Bij de laatste vraag richtte ze haar hoofd naar haar handlangsters. Beide knikten, terwijl ze giechelend met goedkeurende blikken in hun ogen naar haar handelingen keken. Guy was weliswaar sprakeloos, maar vond het verder best prettig. Behalve aan zijn mondhoeken, die omhoog krulden, was dat aan zijn in beslag genomen lichaamsdeel te zien. Dat bewoog zich ook in opwaartse richting.

“Ik denk dat je gelijk hebt Maggie,” zei de roodharige, “En het verwaarloosde wurm is het met je eens. Kijk maar. Uit protest komt’ie in opstand. Dat ventje is echt te lang werkeloos geweest. In ieder geval weten we nu dat hij rechtop kan staan. Toen zijn baas vanochtend aan het kapsel van dat arme ding zat te frunniken, dachten we nog dat hij alleen maar slapjes kon bungelen.”

Alle drie tegelijk schoten ze in de lach. Toen Guy naar beneden keek, zag ook hij dat zijn middenvoor met spoed aan het groeien was. Gevoeld had hij het al. Nogal overdonderd door de reeks onverwachte gebeurtenissen wist hij niets anders te doen dan er stil verbaasd naar staren.

“Verdraaid ja!” zei de rassencocktail.

Zwijgend ging ze nog even door met de rollende handeling, en maakte er hierna een masserende van. Ze deed dat opmerkelijk bedreven, en stopte er pas mee toen de rek maximaal was. Terwijl ze met een wijsvinger de vrijwel verticaal staande staaf vlees een paar keer wat heen en weer liet zwiepen, zei ze:

“Weet je, ik vind dat deze twee het samen verder uit moeten zoeken. We kunnen ze beter alleen laten. Laten wij ons terugtrekken, dan kan deze boekenwurm zijn geile wurm aftrekken? Dat hoeven wij niet voor hem te doen.”

“Nou, Maggie, zo grof hoeft ook weer niet,” zei de roodharige, “We zouden hem alleen maar een beetje pesten. Kom,

laten we gaan, en aan het uitstapje naar ons miniparadijsje beginnen.”

Zijn favoriete zei niets. Samen met de roodharige pakten ze elk een arm van hun vriendin, en voerden haar de trap af. Met een laatste blik op het resultaat van Maggie's handwerk sloegen ze giechelend een hoek om, in een richting die op een wandeling in de natuur wees. Heel vaag hoorde hij nog één van hen de vraag stellen of ze *zijn wurm* nu al het certificaat konden geven, omdat wat haar betreft dat ding dat absoluut verdiende. Daarop zeiden de twee anderen in koor zonder aarzelen 'ja'.

Het was lang geleden dat hij zo overbluft was, bedacht hij. Hij keek naar beneden. Hartstikke stijf natuurlijk! Wat nu? Vanochtend had hij zich voorgenomen om hier geen handgemaakte stijve lul te krijgen, maar daarbij aan zijn eigen handwerk gedacht. Hij keek om zich heen. Gelukkig, er was niemand te zien. Fluks deed hij zijn badhanddoek voor de opstandeling, maar dat hielp amper. Eigenlijk helemaal niets, want van onder het textiel bleef een flinke bobbel zichtbaar. Omdat dat er bezopen uitzag, haalde hij de handdoek weer weg en liep met twee treden tegelijk snel de trap op. Zwiepend als een richtingwijzer waaraan heftig werd geschud, wees de vleesrollade hem de weg.

Ongezien bereikte hij zijn hotelkamer. Even later was de rek in zijn pik eruit, maar de pest in de rest van hem erin. Meer dan over de erectie, ergerde hij zich dat hij de samen-zweersters niet van repliek had gediend. Het verblufvirus, waarvoor hij al jaren geleden immuun dacht te zijn geworden, had toch weer toegeslagen. Die plotse weerloosheid beviel hem niet. Omdat het drietal zo goed als zeker hier hotelgasten waren, besloot hij hen later op de dag op gepaste wijze over hun aanslag op zijn onderdaan aan te spreken. Alleen had hij geen idee hoe hij dat moest aanpakken, en wat hij kon zeggen. De aanslag had hij van het begin af erg plezierig gevonden. Dit was gezien de snelle reactie van hun doelwit voor alle betrokkenen goed te zien geweest. Op geen enkele manier voelde hij zich dus slachtoffer van een onge-

wenste intimiteit. Toch wilde hij er beslist iets aan doen. Maar wanneer, en vooral hoe?

De middag was al een eind gevorderd toen Guy aan de wandeling begon, die hij vanochtend had voorgenomen te maken. De afgelopen dagen had hij genoeg geluierd en gelezen. Zijn spieren moesten weer aan het werk. Ook wilde hij van alles nog eens heel goed overdenken. Dit ging prima met een lange wandeling in de natuur. Na de lunch had hij op een landkaart van de omgeving een route uitgestippeld die hem over ruim vier uur hier weer terug kon brengen, als hij een beetje doorstapte. Dat was op tijd voor het avondeten. Bij het doel van deze wandeltocht, een letterlijk en figuurlijk schitterend tussen de bergen ingeklemd stuwmeertje, kon hij weer lekker lui een uurtje rusten om van de betoverend gave omgeving daar te genieten.

Het was een late lunch geworden, en een eenzame. De meeste gasten hadden allang weer de verkoelende omgeving van het zwembad opgezocht. Veel langer dan gedacht en gewild, was hij na de aanslag op zijn pretkompaan in de hotelkamer gebleven.

Eerst was hij met een spraakkaart aan de slag gegaan. Dit duurde niet zolang. In een willekeurige volgorde vertrouwde hij een voorlopige samenvatting en enkele conclusies aan de recorder toe. Hierna verzond hij dat via de internetverbinding op zijn hotelkamer naar huis. Veel soeps leek het niet, en hij dacht dat het eindverslag amper van het tussenrapport ging verschillen. Maar dat zou hij wel zien als hij weer terug in Luxemburg was. De spraakverwerker in de huiscomputer, had de ingesproken informatie dan omgezet in tekst, en al enigszins geordend als voorgeprogrammeerd. Hij moest dat alles dan alleen nog redigeren.

Meteen na het verzenden had hij naar het restaurant kunnen gaan, minder eenzaam hoeven lunchen, en wat eerder gaan wandelen. Maar het liep anders. Een zoveelste dagdroom

haalde hem weg uit het heden, en tikte de tijd ongemerkt een flink eind de middag in.

Het startpunt was ditmaal het pesterijtje van Maggie en haar trawanten. Dit leidde hem naar de eindfase van het patriarchale tijdperk, zo'n honderd jaar geleden. De afgelopen maanden was hij op vergelijkbare wijze ettelijke malen naar die episode teruggereisd.

(Tot hier een stukje uit hoofdstuk II van een futuristische vertelling, waarvan de papieren versie 352 bladzijden telt. Op de website www.dieesbron.nl staat een ander prikkelend voorproefje, dat aldaar gedownload kan worden)

Onze titels met tussen haakjes jaartallen waarin de papieren en elektronische versies (p-boeken/e-boeken) uitkwamen.

Het meer van herinneringen (2008/2013)

Wensdroom (2008/2013)

De belofte aan mijn kleine (2009/2013)

Terugblikken in de toekomst (2009/2013)

Oproep voor massale ongehoorzaamheid (2010/2013)

Familierimpeling (2010/2013)

Orchideevlinders (2011/2013)

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen (2011/2013)

Beslisbomen met lef (2013/2013)

Alle negen boeken zijn volkomen op zichzelf staande werken, maar ze zijn met elkaar verbonden door gedurfd andere visies op wezenlijke aspecten in het leven van alledag.

De pdf-e-boeken van alle titels hebben een fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De '*kneedbare*' epub-e-boeken hebben een witte achtergrond.